

Max Kašparů

Slušní loupežníci

Poutníka, který spěchal v noci lesem, přepadl slušný a laskavý loupežník. Slušný v tom smyslu, že poutníka slovně ani fyzicky nenapadl, nevyhrožoval mu ani nespílal.

Jediné, co měl poutník v tu chvíli u sebe, byly dvě věci. Hůl, o kterou se opíral v nerovném terénu, a svítilnu, kterou si v temném lese svítil na cestu. Místo násilí začal lapka s přátelským vysvětlováním. Přesvědčoval poutníka, že pokud bude po cestě lesem držet svítilnu i hůl, ztrácí obě jeho ruce svobodu. Svobodu cokoli uchopit, cokoli obejmout, cokoli si z lesa odnést. Stále mu, jako mantru, opakoval tato slova: „Odevzdej mi je a budeš svobodný.“ Poutník chvíli váhal. Cizího muže sice neznal, ale jeho slova zněla tak laskavě a přesvědčivě, že by se jim dalo věřit. Hůl je stejně už stará a lucerna sotva drží pohromadě, ani jedno ani druhé nemá už žádnou ekonomickou hodnotu. Možná, když se zbaví obou starých věcí, získá víc. „Vždyť ten moudrý muž to se mnou myslí dobře. Má pravdu. Viděl jsem už po cestě, v šeru své staré lucerny, tolik velikých hřibů, keřů s malinami a ne jeden krásný samorost. Ale jak to mám sebrat, jak to podržet a jak si všechno odnést domů, když mi právě ta hůl i lucerna překáží. Svoboda. To krásné slovo, které mi umožní mít volné ruce, rozmnožit si sbírky, nejvzácnější kusy samorostů prodat na výstavě, ale především začít zítra, až se teď z toho černého lesa potmě vymotám, začít nový, svobodný život a nechat i v té mé staré barabizně okoukanou manželku a začít si užívat svobody s jinou.“ Dále už neváhal. Obojí onomu vemlouvavému muži odevzdal. Onen dobrý loupežník mu ovšem neřekl, že jejich rozhovor se odehrává na samém okraji propasti. Příběh tohoto muže mi den co den připomínají slušní loupežníci, studovaní inteligenti, poctiví politikové a elity všeho druhu, které už nepotkáváme jen v temných lesích, ale chrlí na nás své pravdy o svobodě ze všech sdělovacích prostředků. Odvaž se, nevaž se! Když musíš, tak musíš! Buď volný, buď „in“! Pryč s předsudky minulosti! Za slušnost si nic nekoupiš! Svoboda nadevše! A lidé, nejen mladí, ale jak mi ukazuje moje dennodenní zkušenost, i lidé zralého věku, kteří bloudí v šeru a často i ve tmě současného složitého života, neváhají otevřít obě své dlaně a odevzdat slušným loupežníkům to poslední. Hůl i svítilnu. A okraj propasti je na došlap.